

Борислав Въллов

И НЕ ОБРЪЩАЙТЕ ГРЪБ НА СЕБЕ СИ

ТЕКСТ / ИНА ИВАНОВА

ФОТОГРАФИЯ / ДИДИ ДИМИТРОВ, КИНО КАБАНА, ЛИЧЕН АРХИВ

Онлайн е по-познат като Ei Vo – човека, който може да те разсмее до сълзи, но и да те накара да усетиш, че през каквото и да преминаваш, не си сам. Част е от тропата на Шуменския театър, а отскоро може да го гледате и на живо в обувките на най-популярния си образ – „Леля ти“. Умее да танцува и да пише: първата му книга вече е в редакция и сам измисля текста на дебютната си песен „Като цунами“, чиято акустична версия очакваме скоро.

Finalmente!, възкликвам с най-италианското възможно звучене, на което съм способна. Правя го не за да подчертая, че поназнайвам езика, а заради това, че наред с много неща с Боби ни обединява и съвместното ходене на италиански, докато учехме журналистика. До днес това е една от темите, на които обичаме да се шегуваме, въпреки прекалено редките ни срещи. Сягаме всеки срещу своя екран и потъваме в разговора, (не)очаквано продължил над два часа.

На какво обичаше да играеш най-много като малък? Играехме много на жмичка, народна топка, както и на „Мляко с мляко“ – вид гоненица със замръзванка... Играли сме дори на хеликоптер (хваща те някой по-голям и те завърта). Понякога завързвахме скейтборда ми с въже за някое колело и се движехме с бясна скорост. Карал съм скейтборд, колело, плувал съм, скачали сме от високи места.

Мислиш ли, че все още търсиш това разнообразие с различните дейности, с които си се захващал днес? Като дете всичко ми беше интересно. Нов музикален инструмент? Ново място? Нов спорт? Нова извънкласна дейност? Веднага се записвах. Но в някакъв момент усетих необходимостта да приоритизирам. Ценя енергията си. Колкото и да е хубаво широкото любопитство, трябва да се внимава с него, защото граничи с лакомия, с която се боря до днес. Подтикнато е от страха да не пропуснеш мигове и ми е създавало чувство на безспирност, ненаситност. Осъзнах, че просто трябва да пуснеш някои неща, преди да са се случили. Това те прави по-осъзнат и смирен.

Дали това е развило таланта ти в толкова посоки? Трудно ми е да говоря за талант. Израснал съм с комплекс, че не знам дали притежавам такъв. Обвинявал съм се, че не ми е достатъчен, че не мога да преценя дали ми стига. Талантът

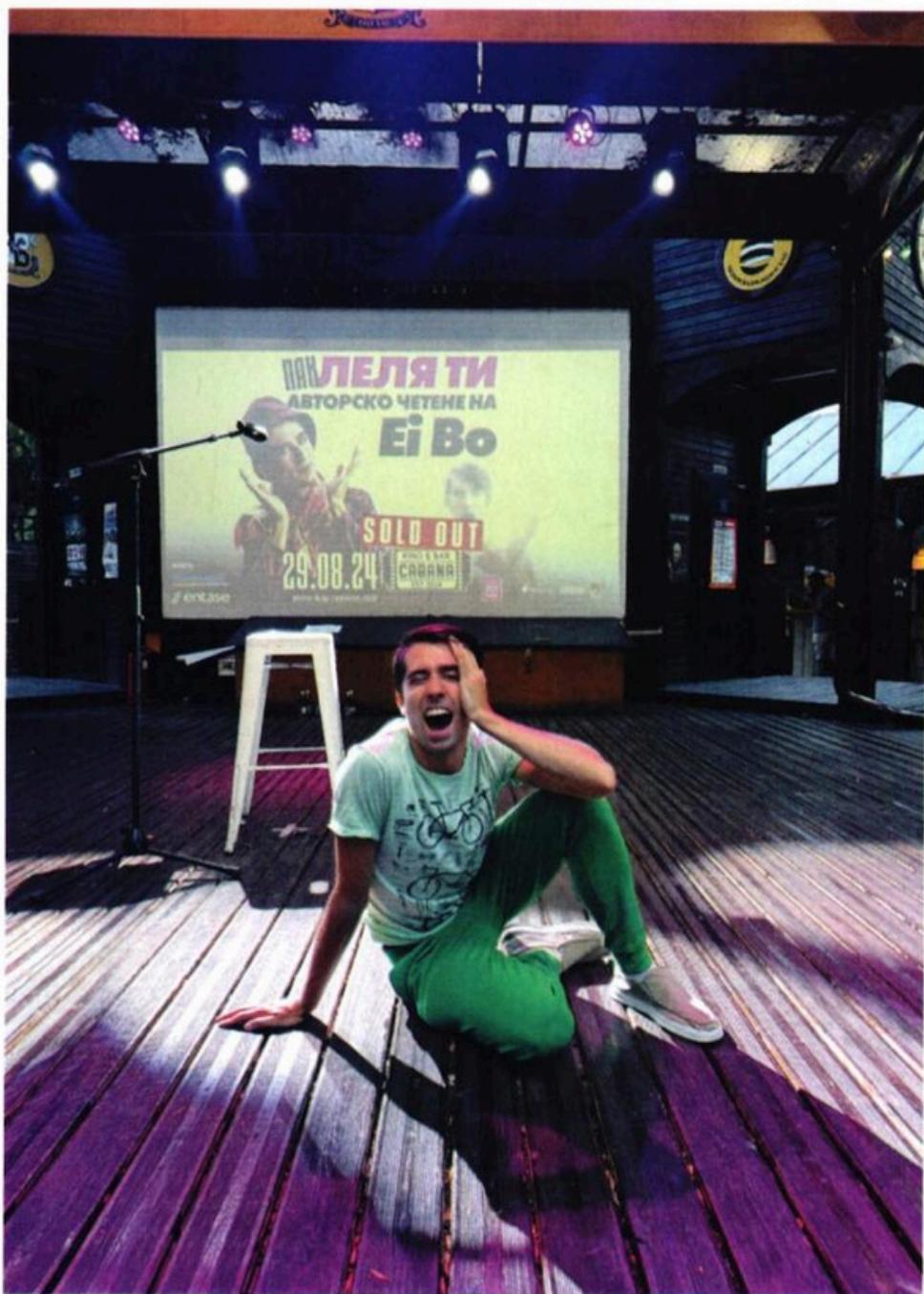
е единственото, което ти е заложено, и разбрах, че е излишно да размишлявам колко имам. Затова оставям това да се оцени от срещата.

Търсех себе си дълго. Ако се бях открил по-рано, вероятно нямаше да се занимавам с толкова неща. То обаче ми позволи да разбера кое е моето. Например пеенето винаги ме е държало жив и беше най-старата ми мечта. Въпреки многото възможности да се откажа – осъществих я. Музиката като хоби ме доведе до мечтата да работя в музикална телевизия, докато учех журналистика. Това продължи, колкото трябваше, и вече е зад гърба ми.

Как се почувства детето в теб, когато излезе „Като цунами“? Изпитах нирвана, когато стана факт. Мечтая за това от дете, но в крайна сметка чак сега се случи. „Като цунами“ трябваше да е втората песен, но се оказа първа. Тази песен няма срок на годност. Темата с природните бедствия в нея е ключова. Пред тях си малък. Искаш да си супергерой, но виждаш, че животът, природата имат по-различни правила. Когато се смириш, може да обърнеш внимание на бедствията вътре в себе си.

Изглежда си преминавал неведнъж през нещо такова. Имаш ли лек за това предвид факта колко си самокритичен и колко опасно може да бъде това? Доста съм безпардонен към себе си, в определени моменти сам съм се заливал с такава вълна. Действително усещането е, че потъвам. В такива моменти оставам сам със себе си, представям си, че част от мен е водолаз и плува надълбоко колкото трябва. Когато дойде време, се издърпвам обратно. Съветът ми към хората е да не обръщат гръб на себе си. Много голяма част от проблемите, комплексите ми са идвали от това, че не съм се приемал.

Откъде идва този смях, който сега подаряваш на хиляди хора?

„Комедията ме държи нащрек, държи ме буден, държи ме жив. Помага ми да виждам света красив“, казва Борислав

Не мога да кажа, че като малък съм бил забавен или душата на компанията. За разлика от баща ми, чиито истории всички слушат в захлас. През годините и при мен се появиха някои включвания. Винаги ще имам страхопочитание към комедията, защото това е най-трудният жанр. Комедията не прощава, ако се отнесеш с лека ръка към нея. Да се ръкуваш с нея, да я погледнеш в очите, да се опиташ да я разбереш. Тя може да е приятел, но ако не се отнесеш достатъчно отговорно, от това ръкостискане може да те заболи ръката.

Благодарение на театъра разбрах, че съм влюбен в драмата, аз съм drama queen (*сmee се*). Обичам драматични роли, драматични пьеси, филми... Душата ми гори. Но отсреща стои комедията, помахвам ѝ и ѝ казвам: „Хей, не ме пускай, моля те! Имам нужда от теб!“

Ходиш на уроци по актьорско майсторство от шести клас. Кога реши да се „здрависаш“ с професията? Когато стъпих на сцената, осъзнах, че там летя, усещането ми за въздух е друго. За камерата е подобно – включвайки я, се изстрелвам нанякъде и това е моето място. Първата ми преподавателка по актьорско майсторство Анастасия Янчева е изумителен човек, божия ръка по пътя ми. Имах тежък пубертет, правех се на интересен, избувах комплекси и тя с право ми се караше. След една репетиция обаче ме извика и си помислих, че ще ми чете конско. Но тя ме погледна и ми каза: „Момче, ти си за кино.“ Останах без думи. Усетих как тежестта падна от раменете ми. Бях на 15. Спомням си и когато

моята колежка от специалност журналистика Татяна Чучукова ме гледа в представление, докато бяхме в университета, и ми каза: „Не знам каква журналистика учиш, обаче мястото ти е тук, на сцената!“

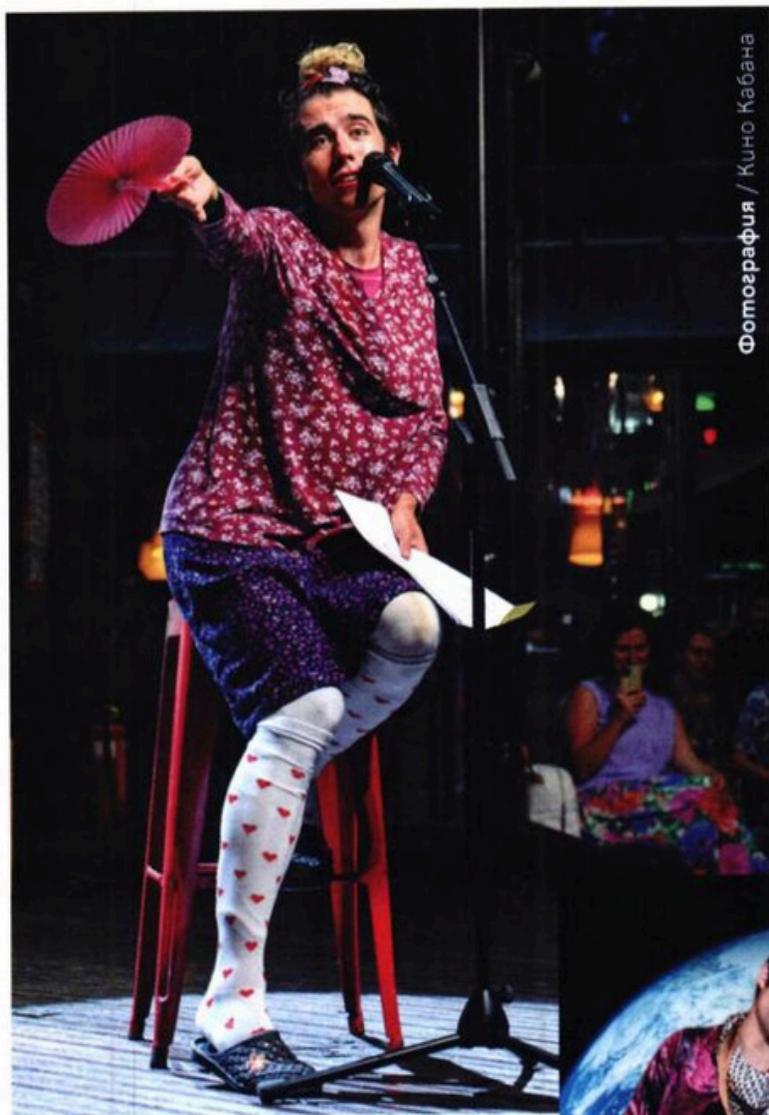
Защо наистина записа журналистика? Това е енигма за много хора (*сmee се*). Изключително горд съм, че имам тази диплома. Ако трябва да избирам отново, с ръка на сърцето ще избира същото. Имах си своите активни години в тази професия, бях в мечтани за мен медии. Причината е вероятно в това, че като бях 11-и клас, гледайки телевизия, осъзнах, че тази професия много ми харесва. Започнах да ходя на клуб „Медии“ при Нели Василева в гимназията. Подготви ме за изпитите, влязох. Интересът ми към тази материя надделя и дори не кандидатствах актьорско майсторство, макар до последния момент двете да бяха на кантар.

Как направи този избор? Попитай 18-годишното ми аз. Исках и двете. Но докато се усетя, вече учех журналистика. Все пак другото не изостана. Не можех да допусна, че няма да съм в театър. Още в първите учебни дни в университета бях на кастинг за театър, взеха ме и оттогава не съм спирал. Двете неща вървяха успоредно. След години си казах, че трябва да избирам. Тогава с ръка на сърцето си казах: „Искам да съм актьор. Това е!“ Оттам насетне всичко е история.

„Актьор“ ли е думата, с която се определяш днес? Бих казал „мечтател“. Бих се нарекъл и „идеалист“, защото мисля идеалистично върху живота и света. Ако трябва да се огранича в рамките на професиите, бих казал „артист“, защото съчетавам няколко изкуства – театър, кино, танц, писане, музика, но актьорството надделява.

С коя роля се гордееш най-много? Всяка е много ценна част от колекцията ми. Представям си образите, в които съм се превъплъщавал, наредени в актьорския ми гардероб – прилежно поставени, всяка със своята история, характерност и магия. Помня добре всички, те са част от артистичната ми ДНК. След време ще дойде една роля, която ще осмисли всичко до момента. Знаем, че ще преобърне живота ми и ще ми се случи нещо голямо, което обрисувам в главата си. Мога да подскажа само, че ще е в киното.

Разкажи ми как се озова в трупата на Шуменския театър. Историята е леко парадоксална.

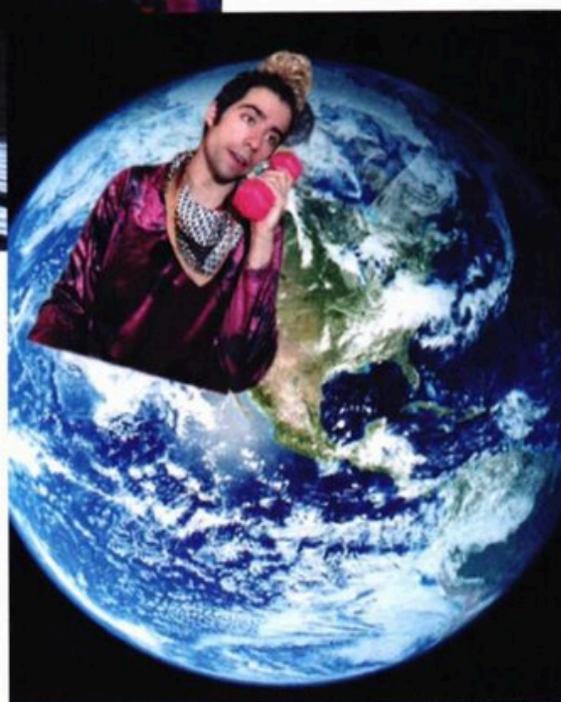

Фотография / Кино Кабана

Докаато учех актьорско („Театрално изкуство и общество“ със специализация актьорско майсторство в Нов български университет – б.а.), ходех на кастинги и усилено си търсех място, където да работя на щат. Миналата година пропътувах към 10 театъра в цялата страна, докато успоредно с това играех в 1-2 постановки. Когато през май миналата година имаше фестивал в Шумен („Друмеви театрални празници“) с ателие, което завършва с финален продукт – пиеса, пунах подробна кандидатура и получих обаждане. Вече съм там от година.

Кога и къде можем да те гледаме? В Шумен очаквайте премиера на нов спектакъл, за който се готви нещо мащабно. През октомври и ноември ще бъдем на турне с „Дабъ дещил ине“ (Да бъдеш или не) на Теди Москов (с гост актьори Мая Новоселска и Евгени Будинов), в това число и Пловдив (15 октомври), София (16 октомври), Смолян и Кърджали (21 и 22 октомври). Можете да ме гледате и в „Робин Худ“ с режисьор Бойко Илиев, участвам заедно с Нику Илиев и Елена Петрова, както и в „Тримата мускетари“ с реж. Ивайло Недев. Участвам и в постановка по текстове на Стратиев на 25 октомври в Шумен с реж. Евгени Будинов. На 9 октомври пък предстои кукленото ми представление.

Остава ли ти време за себе си? Преди ми беше по-трудно. В някакъв момент обаче организъмът ми подсказа, че водя твърде интензивен живот – дори не ми оставаше време да спя! В миналото е имало моменти, в които съм могъл без да се храня, без да спя. Това е благодарение на публиката, която ме е държала в кондиция – сякаш не съм имал физиологични нужди. Но осъзнах, че времето за себе си ми е повече от необходимо и вече не правя компромис с него.

Ще те върна на леля ти, един толкова типичен за нашите ширини образ, който изобличаваш във видеата си. Какво те накара да се превъплътиш в него? Подозирам, че съм бил нея в предишния си живот (смее се). Малко е необяснимо – може би го нося по рождение или е плод на наблюденията ми, но в някакъв момент напих този образ. Оказа се много решаващ за живота ми. Постепенно работата ми по него се превърна в ежедневие. Към днешна дата нося вещите на леля ти навсякъде със себе си. Когато след

една от изявите ми ме убедиха да изляза на бар за малко, на входа ми пребъркаха раницата. Досещате се какво се случи: хората бяха потресени от съдържанието. Вътре имаше шалчета, екстеншъни, червило... В крайна сметка успях да провокирам интереса на охраната и дори обеща, че някой път ще дойде да ме гледа. Ето така се печели публика – с шок.

Колкото до самия персонаж – срещите с такъв тип хора в реалния живот не бива да ни гразнят, а да ни размиват. Намирам ги за сладки. Когато попадна на кисела служителка, веднага черпя вдъхновение и ѝ пожелавам да си намери работа и място, които да ѝ носят удоволствие.

Мисля си, че твоите различни начини на себеизразяване – чрез актьорска игра, песен, танц или писане, ти дават голяма свобода да достигнеш до разнотипни хора и да ги обединиш. Вярвам, че талант е и умениято да стигаш до сърцата на хората, а ти го правиш с лекота. Надявам се да е така. Усетих го след един от спектаклите на „Леля ти“. Слязох от сцената и видях опашка от хора в очакване да се срещнат с мен. Толкова много съм мечтал за нещо такова, а вече е факт.

Най-хубавото е, че можеш да споделиш постигнатото, включително и онлайн в каналите на Ей Во. Създадох Ей Во, за да бъде чистата форма на Борислав. Ей Во е лишен от всички болки, травми, провали, комплекси, които Борислав носи. Това ме е спасявало. Не бих могъл да съществувам без него. Това мое лично творение тръгна уж на шега, но днес го браня като по-голям брат. Създадох го през 2014-а. Ако си представим, че е роден тогава, това означава, че сега е на десет. Затова си го пазя, заставам зад него, взимам го от училище, виждам какво е научил днес и не искам никога да го опорочава. А мен не ме е страх, ако се наложи да го защитя. ①